

Mfv.I.10.305/2015/7.

A Kúria a dr. Hőrich Ferenc ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Sziller Linda ügyvéd által képviselt alperes ellen közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése és jogkövetkezményei iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnál 9.M.2234/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.637.514/2014/4. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2016. február 17. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 4.Mf.637.514/2014/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt napon belül - 80.000 (nyolcvanezer) forint és 21.600 (huszonegyezer-hatszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetéke az államot terheli.

I n d o k o l á s

A felperes 2003. november 1-jétől állt az alperes alkalmazásában kezdetben a Közgazdasági Iroda irodavezetője volt. A kinevezése 2004. október 1-jétől közös megegyezéssel úgy módosult, hogy a Ktv. 31. § (1) bekezdése alapján ettől a naptól visszavonásig megbízták a P.K. Igazgatóság vezetői feladatainak ellátásával. A munkáját közvetetten a polgármester, közvetlenül a jegyző irányításával, ellenőrzésével végezte. Havi átlagkeresete 1.183.213 forint volt.

Az Állami Számvevőszék 2010. évben ellenőrizte az önkormányzat gazdálkodását, ezzel kapcsolatban 2010. novemberében küldte meg a tervezetet, amelyre az ellenőrzött szerv vezetője észrevételt tehetett. Az önkormányzat a jelentéstervezet több megállapításával szakmai szempontból nem értett egyet és arra részletes észrevételt tett. Az Állami Számvevőszék (ÁSZ) végleges jelentése a költségvetéssel és a gazdálkodással kapcsolatban alapvetően pozitív volt, azt azonban rögzítette, hogy mulasztások is mutatkoztak. Az ÁSZ megállapításai nyomán egyetlen vezetővel, illetve beosztott köztisztviselővel szemben sem indítottak fegyelmi eljárást.

2011. július 25-én délután dr. H.I. jegyző felkereste a felperest és arról tájékoztatta, hogy a 2011. július 26-ai vezetői értekezletre előkészített anyag nagy ellenállást váltott ki az vezetésből. A polgármester és az alpolgármester a továbbiakban nem kíván a felperessel együtt dolgozni, mivel „nem illik bele az új vezetés politikájába”.

A munkáltatói jogkör gyakorlója 2011. augusztus 8-án írásban tájékoztatta a felperest, hogy a 2003. november 3-án kelt igazgatói kinevezését 2011. augusztus 8-ával visszavonja, és a Ktv. 31. § (8) bekezdése alapján a végzettségének megfelelően a K. Osztály állományában ügyintézői státuszt ajánl fel. Kérte, hogy a munkáltatói ajánlat elfogadásáról, vagy annak elutasításáról a felajánlástól számított öt napon belül nyilatkozzon. A jegyző ezzel egyidejűleg a havi 233.600 forint vezetői költségtérítést és a 20.000 forint mobiltelefon-használat költségtérítést is visszavonta.

A 2011. augusztus 8-án kelt iratban a munkáltatói jogkör gyakorlója értesítette a felperest, hogy ezen naptól kezdődően besorolásának és a közszolgálati jogviszonya egyéb feltételeinek változatlanul hagyása mellett az illetményét 276.000 forintban állapítja meg.

A felperes a vezetői megbízás és az igazgatói kinevezés, a vezetői költségtérítés, valamint a mobiltelefon használathoz fűződő költségtérítés visszavonásáról szóló iratokat 2011. augusztus 9-én átvette azzal, hogy azok tartalmát jogellenesnek tartja, és nem fogadja el.

2011. augusztus 11-én a felperes a vezetői megbízás visszavonása munkáltatói intézkedés részletes indokolását kérte, továbbá tájékoztatta a munkáltatói jogkör gyakorlóját, hogy az ügyintézői státuszt nem fogadja el.

A munkáltató 2011. augusztus 15-én kelt II.5/164/2011. számú iratával a felperes 2003. november 1-jétől fennálló közszolgálati jogviszonyát az 1992. évi XXIII. törvény (Ktv.) 31. § (9) bekezdése értelmében felmentéssel megszüntette. A jogviszony megszüntetéséről szóló irat ezen túlmenő indokolást nem tartalmazott.

A felperes a keresetében a munkáltatói intézkedés jogellenességének megállapítását, és az ehhez fűződő jogkövetkezmények alkalmazását kérte eredeti munkakörbe történő visszahelyezésének mellőzésével. Hivatkozása szerint az alperes jogellenesen szüntette meg a jogviszonyát, továbbá a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményét sem tartotta meg.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.M.2234/2012/16. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen

szüntette meg a felperes közszolgálati jogviszonyát. Az eredeti munkakörbe történő visszahelyezést mellőzte. Kötelezte az alperest a felperes részére elmaradt illetmény és annak kamata, valamint 9 havi átlagkereset megfizetésére. Kötelezte továbbá az alperest perköltség viselésére kimondva, hogy az eljárás illetéke az államot terheli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában utalt a Ktv. 17. §-ának (1), (3) bekezdésére, a 31. § (5), (8) és (9) bekezdésében rögzítettekre, valamint az Alkotmánybíróság 29/2011. (IV.7.) AB határozatában foglaltakra.

Kimondta, hogy a Ktv. 17. §-át a 2011. évi LII. törvény 11. §-a módosította, és a felmentési indokokat újra szabályozta. Az alperes a felperes közszolgálati jogviszonyát felmentéssel szüntette meg, és annak közlésekor már nem volt hatályban az a jogszabályi rendelkezés, amely a közszolgálati jogviszony felmentéssel való megszüntetését írta elő abban az esetben, amennyiben vezetői megbízás visszavonását követően a köztisztviselő a felajánlott munkakört visszautasítja.

A bíróság megítélése szerint a Ktv. 31. § (9) bekezdését a Ktv. 17. §-ával együttesen kell értelmezni, és a felperes közszolgálati jogviszonyának megszüntetésére csak a törvényben meghatározott indokok alapján kerülhetett volna jogszerűen sor. A munkáltató a közszolgálati jogviszonyt azonban indokolás nélkül szüntette meg.

A Ktv. 17. § (3) bekezdése kimondja, hogy a munkáltató a felmentést köteles megindokolni, az indokolásból a felmentés okának világosan ki kell tűnnie, és a munkáltatónak kell bizonyítania, hogy a felmentés indoka valós és okszerű. Az olyan felmentési okirat, amely nem tartalmaz indokolást, önmagában törvénysértő.

A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy az állásfelajánlaskor az alperesnél az intézményi koordinátori munkakör üres volt, hiszen azt az alperes 2011. augusztus 10-ei pályázati beérkezési határidővel hirdette. Az alperesnél meglévő ezen munkakör megfelelt a felperes végzettségének és szakmai tapasztalatának. Az, hogy anyagilag is megfelelő lett volna, a felperes döntési jogkörébe tartozott. Minthogy a köztisztviselőt a kinevezése szerint kell foglalkoztatnia a munkáltatónak, a megbízás előtti kinevezésben rögzítettek szerint kellett őt beosztani. Amennyiben erre nem volt mód, a köztisztviselő helyzetét - meghatározva a munkaköri feladatait - vele egyetértésben kell rendezni, melyre a jelen esetben nem került sor.

A felperes rendeltetésellenesnek tartotta a közszolgálati jogviszony megszüntetését azon okból, hogy a szakmai

véleménynyilvánítás körében tett észrevétele miatt érte őt hátrány.

Az alperes a perben azt állította, hogy a 2011. július 26-ai polgármesteri vezetői értekezletre készült előterjesztést figyelembe vette, és annak kapcsán megtette a kellő intézkedéseket. A peranyaghoz csatolt iratokból, így a 2011. július 26-ai polgármesteri vezetői értekezletről készült feljegyzésből azonban kitűnik, hogy az értekezlet nem tárgyalta a felperes által készített komoly likviditási problémát jelző, a költségvetés egyensúlyának megteremtését célzó előterjesztést, azt levették a napirendről. Bár az alperes hangoztatta, hogy „a felperes szakmailag helytálló előterjesztését mindvégig figyelembe vette”, nem aszerint járt el, hiszen az előterjesztést nem is tárgyalták.

Az alperes azt is állította, hogy a felperes korábbi munkájában talált hiányosságokat, amelyet az ÁSZ jelentés tartalmazott, és ezt nem tudta elfogadni. A munkáltató pontosan megjelölte a jelentés 31. oldalát azzal, hogy az itt rögzítettek szerint szabálytalan módon történt a hitel visszafizetés. A felperes jelezte, hogy az ÁSZ jelentésből az alperes által kiragadott rész egy olyan időszakra vonatkozott, amikor ő szülési szabadságon volt. Ezen állítását az alperes nem cáfolta.

Az ÁSZ jelentéssel kapcsolatban dr. F.A., aki 2011. június 30-áig jegyzője volt az alperesnek, azt hangsúlyozta, hogy vezetői értekezleten nem merült fel semmilyen formában a polgármesteri hivatali bármely dolgozójának felelőssége az Állami Számvevőszék jelentése miatt.

Mindezt összefüggéseiben értékelve a bíróság szerint a felperes alappal érezhette úgy, hogy a szakmai véleményének megfogalmazása miatt érte őt hátrány. Így a jogviszonyának megszüntetése nem jogszerűen történt.

Figyelemmel a közszolgálati jogviszony jogellenes, és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményébe ütköző megszüntetésére, a bíróság a Ktv. 60. § (2) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes elmaradt illetményének megtérítésére utalva a Ktv. 60. § (3) bekezdésében rögzítettekre is.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 4.Mf.637.514/2014/4. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta azzal, hogy a felperes közszolgálati jogviszonya az alperesnél 2015. január 9-én szűnt meg. A keresetfelemelés folytán kötelezte az alperest, hogy további illetményt fizessen a felperesnek kamataival együtt. Kötelezte továbbá az alperest másodfokú perköltség viselésére is kimondva, hogy a fellebbezési eljárás illetéke az állam terhén marad.

A másodfokú bíróság ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság valamennyi kereseti kérelem tárgyában döntött, nem sérült a Pp. 213. §-ának (1) bekezdése.

A másodfokú bíróság kifejtette, hogy nem fogadható el az az alperesi érvelés, miszerint az elsőfokú bíróság az alperes törvényes képviselőjét, dr. H.I. jegyzőt nem félként, hanem tanúként hallgatta meg, ezáltal pedig a munkáltató jogai súlyosan sérültek. Az alperest képviselő ügyvéd valamennyi tárgyaláson megjelent, nyilatkozatokat, észrevételeket tett, a tanúkhöz kérdéseket intézett. Az alperes törvényes képviselője tanúkénti idézését megelőzően sem jelent meg a tárgyalásokon, nem is jelezte, hogy ilyen minőségében kíván eljárni, bár erre tanúkénti idézését megelőzően lehetősége lett volna. A bíróság mérlegelési jogkörében dönthet arról, hogy a jogi személy törvényes képviselőjét tanúként, vagy pedig félként hallgatja meg, ezáltal az eljárásjogi szabályok nem sérültek.

Nem jelent lényeges eljárási szabálysértést az sem, hogy az elsőfokú ítélet nem tért ki részletesen P.M. tanúvallomására, hiszen ez egyrészt a másodfokú eljárásban szükség esetén pótolható, másrészt pedig a határozatok tartalmával kapcsolatban a Pp. 220. §-a és a 221. § (1) bekezdése sem írja elő kötelezően valamennyi bizonyíték részletes ismertetését.

A másodfokú bíróság - az elsőfokú bíróságtól eltérően - nem találta megállapíthatónak, hogy adott esetben a felmentés indokolásként kizárólag a Ktv. 31. § (9) bekezdés rendelkezésére hivatkozást tartalmazza, ami az intézkedést önmagában jogellenessé teszi. A felperesnek nyilvánvalóan tudomása volt arról, hogy a felmentésben megjelölt jogszabály mire vonatkozik, tehát a Legfelsőbb Bíróság (Kúria) által kialakított ítélkezési gyakorlat értelmében (BH 2000.77.) nem hivatkozhat az indokolás hiánya miatt a munkáltatói intézkedés jogellenességére.

A Ktv. 31. § (9) bekezdésében szabályozott felmentés egy speciális jogintézmény, amely vonatkozásában nem alkalmazhatóak a Ktv. 17. § rendelkezései, így annak (3) bekezdésében rögzített részletes indokolási kötelezettség sem. Ez következik a Ktv. 31. § (9) bekezdésének a törvényben elkülönített elhelyezéséből, valamint a jogszabály szövegének megfogalmazásából is. Az indokolás hiánya miatt tehát az intézkedés nem tekinthető jogellenesnek.

A Ktv. 31. § (8) bekezdése a vezetői megbízás esetére csupán köztisztviselői munkakör felajánlását teszi lehetővé, nem írja elő, hogy a felajánlott munkakörnek meg kell felelnie az érintett köztisztviselő végzettségének és szakmai tapasztalatának, ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy adott esetben a

periratok között fellelhető pályázatok által bizonyítottan a felmentés időpontjában rendelkezésre állt egy már korábban meghirdetett intézményi koordinátori munkakör, amely a felperes részére felajánlható lett volna, és a szakmai képesítésének is megfelelt. Ennek ellenére az alperes környezetvédelmi ügyintézői álláshelyet kínált, ami szakmailag számára teljesen idegen volt.

Bizonyítatlan és ezért alaptalan az alperes azon hivatkozása, miszerint az Állami Számvevőszék jelentése a felperesre nézve elmarasztaló volt, és ennek következményeként került sor a felperes vezetői megbízásának visszavonására, illetőleg a felmentésére. Az alperes nem cáfolta azon állítást, hogy az ÁSZ jelentéssel érintett időszakban a felperes munkát nem végzett, mivel gyermeke születése miatt szülési szabadságon volt. Emellett a csatolt iratok alátámasztják, hogy az alperes állításával szemben a felperes munkájával kapcsolatos kifogások nem szolgálhattak a felmentés alapjául.

Az elsőfokú bíróság logikus következtetést vont le arra nézve, hogy a felperes által készített előterjesztés következményeként került sor a felperes vezető beosztásból való eltávolítására, majd a felmentésére. Bizonyítást nyert, hogy az előterjesztést a kitűzött időpontban nem tárgyalta meg a vezetői értekezleten. A felperes ezen nem is vehetett részt, helyette P.M. képviselte az igazgatóságot, majd a 2011. augusztus 9-ei vezetői értekezleten tárgyalta előterjesztést már nem a felperes, hanem az alpolgármester jegyezte.

A felmentést megelőző ezen események időbeli láncolata is alátámasztja, hogy a felperes felmentése alapjául az általa készített szakmai tárgyú előterjesztés szolgált, tehát az elsőfokú bíróság jogszerű következtetést vont le a rendeltetésellenességre nézve.

Az alperes a fellebbezésében a Ktv. 60. § (2) - (3) bekezdése szerinti anyagi jogkövetkezményekben történt marasztalása összecszerűségét nem támadta, és nem tette vitássá az elmaradt illetmény vonatkozásában a Pp. 247. § (1) bekezdése szerint előterjesztett keresetfelemelés összegét sem.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását indítványozta. A felperes perköltségben való marasztalását is igényelte.

A felülvizsgálati hivatkozás szerint az eljáró bíróságok súlyosan jogsértő módon alkalmazták az 1992. évi XXII. törvény (Mt.) 100. §-ának (4) és (6) bekezdésében foglaltakat.

A törvény szövegéből látható, hogy ahol átlagkereset érvényesíthető, ott ezt a törvény külön nevesíti. Mindebből következően a felperes az Mt. 100. § (6) bekezdése alapján elmaradt jövedelemként kizárólag azokat az összegeket lett volna jogosult érvényesíteni, amelyektől a felmentés folytán valóban elesett, ez pedig lényegesen kevesebb, mint az átlagkeresete.

Súlyosan jogsértő az átlagkeresetnek mint elmaradt jövedelemszámítás alapjának alkalmazása a vezetői juttatásoknál is. Az eljáró bíróságok azt állapították meg, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes közszolgálati jogviszonyát. Mindez egyben azt jelenti, hogy a vezetői megbízás visszavonása jogszerű volt, annak jogellenességét ugyanis a bíróságok nem mondták ki. Bár a megbízás visszavonása és a felmentés időben egymáshoz közel esett, a két intézkedés jogi szempontból mégis elkülönül, tehát a felmentés pillanatában a felperes már nem rendelkezett vezetői megbízással. Így az illetményének sem képezték a részét mindazok az elemek, amelyeket az alperes a vezetői megbízásra tekintettel juttatott számára. Ez összhangban áll a Legfelsőbb Bíróság BH 1999.140. számú eseti döntésében foglaltakkal.

A felperes a jogszerű vezetői megbízás visszavonás következtében, annak pillanatában elveszítette a jogosultságát mindazokra az összegekre, melyeket a munkáltatója a vezetői megbízására tekintettel folyósított számára. Ettől a jövedelemtől tehát a felmentés következtében esett el, a vezetői juttatások 2011. augusztus 8. után a közszolgálati jogviszony fennmaradása esetén sem illették volna meg. Az alperes a felperest a vezetői megbízás visszavonásakor újra besorolta, illetményét 276.000 forintban állapította meg. A felperes alapvetően ezt az összeget követelhetne volna érvényesítve a jogszabályváltozások folytán végrehajtott esetleges illetményemeléseket.

Tény, hogy az alperes a per során a követelés összegét nem vitatta, azonban a bíróságoknak nem elsősorban az összecszerűséget, hanem az előterjesztett igény jogcímének jogszerűségét kellett volna vizsgálniuk. A felperes által előterjesztett igény nyilvánvalóan alaptalan volt, ellentétes a jogszabályi rendelkezésekkel és a bírói gyakorlattal. Ezt az eljáró bíróságoknak észlelniük kellett volna, emellett kötelességük lett volna megakadályozni nyilvánvalóan jogszabályba ütköző igények érvényesítését a Pp. 8. §-ára is figyelemmel.

Az elsőfokú bíróság - a Pp. rendelkezéseire is tekintettel - köteles lett volna felhívni a felperest a keresete összecszerűségének az Mt. előírásaival összhangban történő kimunkálására, vagy a bíróságnak a felperes által előterjesztett igénynél alacsonyabb összegben kellett volna marasztalnia az

alperest. Ez független attól a körülménytől, hogy az alperes a keresetet e tekintetben nem vitatta, mert az ítélet jogszabályi megfelelésének biztosítása az eljáró bíróságok feladata és felelőssége.

A vezetői megbízás visszavonása, illetve a felmentés indoka a per során elvileg nem képezné vizsgálat tárgyát. Az első- és a másodfokú bíróság ezzel ellentétes álláspontra helyezkedett, az ÁSZ vizsgálattal kapcsolatban például a jogerős ítélet tartalmazza, hogy „teljességgel bizonyítatlan és ezért alaptalan” az alperes e körben tett nyilatkozata. A jelen ügyben az eljáró bíróságok a bizonyítási terhet gyakorlatilag megfordították azáltal, hogy a felperes vezetői megbízása visszavonásának, illetve felmentésének indokát érdemben vizsgálták, és ezzel kapcsolatban a bizonyítatlanságot rótták fel az alperesnek. A tájékoztatásnak legalább arra ki kellett volna terjednie, hogy a felmentés indokát az alperesnek kell bizonyítania. Ennek elmaradása a Pp. 3. § (3) bekezdése, és 163. §-ának megsértését jelenti, valamint ellentétes az 1/2009. (VI.24.) PK véleményben megfogalmazottakkal.

A rendeltetésszerű joggyakorlás követelményének megsértését a felperesnek kellett bizonyítania, azonban erre nem került sor. A felülvizsgálati eljárás során általában nincs helye a bizonyítékok felülmérlegelésének, azonban arra kivételesen a tényállás feltáratlan volta, vagy a mérlegelés körébe vont bizonyítékok nyilvánvalóan okszerűtlen, iratellenes, vagy logikai ellentmondásokat tartalmazó értékelése alapot adhat (BH 2013.22.).

A per során vitás volt, hogy dr. H.I.-t félként vagy tanúként kell-e meghallgatni, ebben a kérdésben az eljáró bíróságok határozottan úgy foglaltak állást, hogy a jegyző tanúnak minősült, a másodfokú bíróság ítéletében ebben a körben hosszú levezetést is szentelt a témának. A bírói gyakorlat a tanú nyilatkozatát nagyobb súllyal veszi figyelembe, jelen esetben azonban csak azon megállapításait értékelték a bíróságok kiemelt figyelemmel, amelyek a felperesi álláspont alátámasztására voltak alkalmasak.

Az eljáró bíróságok úgy mondták ki, hogy a felperes felmentésének indokát az általa készített szakmai előterjesztés képezte, hogy ezt az előadást egyetlen tanú sem erősítette meg, dr. H.I. ezzel kifejezetten ellentétesen nyilatkozott, a becsatolt dokumentumok kizárólag közvetett bizonyítékként értékelhetők, a felmentés indokáról egyik sem szól.

A Ktv. 31. § (8) bekezdésével kapcsolatos ítéleti megállapítások abban a körben helytállóak, hogy az alperesnek munkakör felajánlási kötelezettsége volt, de a felajánlható munkakörrel kapcsolatban a jogszabály nem fogalmazott meg semmilyen többletkövetelményt. A felperes környezetvédelmi végzettséggel is rendelkezett, az alperes

által felajánlott környezetvédelmi ügyintézői munkakör tehát ennek megfelelt. Pénzügyi területen az alperes értelemszerűen már nem kívánta alkalmazni.

A felülvizsgálati érvelés szerint az eljáró bíróságok ítéletei ellentétesek a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében foglaltakkal.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában való fenntartására irányult az alperes perköltség fizetésre kötelezésével.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés].

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében a jogellenes megszüntetés jogkövetkezménye tekintetében jogszabálysértésként az 1992. évi XXII. törvény (rég. Mt.) 100. §-ának (4) és (6) bekezdését jelölte meg. Ez téves, mert a felperes közszolgálati jogviszonya került megszüntetésre, így a Ktv. 60. § (2) és (3) bekezdésében foglaltakat kellett alkalmazni, amelyet az eljáró bíróságok jogszabálysértés nélkül tettek meg. Figyelemmel arra, hogy az alperes nemcsak a jogszabályhely megjelölésében tévedett, hanem kifejezetten más törvényre hivatkozott, amely a jelen perben nem volt alkalmazható - mivel másfajta jogviszonyt szabályozott -, a Pp. 272. §-ának (3) bekezdése sem volt irányadó. Ebből következően a felülvizsgálati eljárásnak nem képezhette a tárgyát a jogellenesség jogkövetkezményének vizsgálata, különös tekintettel az összegszerűsége.

Az alperesnek az elszámolás körében kifejtett érvelése azért sem volt vizsgálható, mivel az eljárás során a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeként megállapított marasztalási összeget soha nem vitatta. Így azt már a felülvizsgálati eljárásban sem tehette [Pp. 271. § (1) bekezdés b) pont].

Alaptalan azon felülvizsgálati hivatkozás, hogy az alperes bár nem vitatta a marasztalás összegszerűségét (amely érvelése szerint jogkérdésként értékelendő) a bíróságoknak alacsonyabb összegben kellett volna döntenük a jogszabályi megfelelés biztosítása érdekében. Hangsúlyozandó, hogy a bíróságok helyes jogszabályt alkalmazva hozták meg döntésüket, amelynek a kereseti kérelem, illetve a fellebbezésben foglaltak határt szabtak (Pp. 215. §, 247. §). Mivel az alperes fellebbezéssel nem támadta az elsőfokú bíróság ítéletének összegszerűsége vonatkozó rendelkezését, a másodfokú

bíróság ebben a körben nem vizsgálódhatott.

Az alperes jogszabálysértésként hivatkozott a Pp. 3. § és 163. §-ában foglaltakra a felmentés indokainak bizonyítása körében. A másodfokú bíróság jogerős ítélete- felülvizsgálati kérelemmel nem támadottan - egyértelműen rögzítette, hogy az alperesnek nem kellett megfelelő munkakört felajánlania a felperesnek [Ktv. 31. § (8) bekezdés], és azt is, hogy a Ktv. 31. § (9) bekezdése szerint nem terhelte a jogviszony megszüntetés során indokolási kötelezettség. Mindebből pedig az következik, hogy az alperest nem kellett kioktatni a felmentés indokának bizonyításáról.

Az Mt. 4. §-ának (2) bekezdése értelmében a jog gyakorlása különösen akkor nem rendeltetésszerű, ha az mások jogos érdekének csorbítására, zaklatására, véleménynyilvánításának elfojtására irányul, vagy arra vezet. Ebből következően a felperes eltávolítását célzó kereseti előadást a rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó bizonyítási szabályok alapján kellett vizsgálni. E szerint a bizonyítási teher a felperesre hárult [Pp. 164. § (1) bekezdés], aki ennek eleget tett, az eljárás során az alperes pedig nem volt elzárva sem érdemi védekezése előadásától, sem ellenbizonyítás indítványozásától. Mindebből következően pedig a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott lényeges eljárásjogi jogszabálysértés nem volt megállapítható.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a bíróságok helytállóan jutottak arra a következtetésre, hogy a felperes eltávolítását az általa készített előterjesztés miatt tartotta szükségesnek az alperes.

Dr. H.I. jegyző tanúvallomásában maga is úgy nyilatkozott, hogy „Olyat mondhattam neki, hogy nem illik bele az új vezetés politikájába. Az új vezetésnek ugyanis az volt a politikája és a választási szlogenje is, hogy „törvényes rendet Ű-n", ezzel kampányoltak, ezt a politikát képviselték, és ebbe a törvényes rendbe nem illett bele egy ilyen ÁSZ jelentés, hiszen az ÁSZ jelentés jogszabálysértéseket állapított meg" (jegyzőkönyv, 7. oldal 3. bekezdés).

A tanú által említett ÁSZ jelentéssel érintett időszakban azonban a felperes szülési szabadságon volt, és nem merült fel egyéb adat sem arra vonatkozóan, hogy munkájával szemben bármilyen kifogást találtak volna. Ebből következően pedig - a rendelkezésre álló bizonyítékok összegezése alapján - az alperes rendeltetésellenes joggyakorlást megvalósító felmentésére a bíróságok helytállóan következtettek.

A Kúria a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, és nincs helye a bizonyítékok újraértékelésének, azaz

felülmérlegelésnek. Az ügy érdekét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés]. Jelen perben azonban ez nem volt megállapítható.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 275. §-ának (3) bekezdése alapján.

Az alperes perköltség fizetési kötelezettsége a Pp. 78. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Az alperes teljes személyes illetékmentessége folytán az eljárás illetékét az adott ügyben irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2016. február 17.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:
Nné
tisztviselő